

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

**de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
appellant,**

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/8747 van de rechtbank Amsterdam
van 8 november 2006 in het geding tussen:**

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 mei 2005 heeft appellant (hierna: de minister) een verzoek van (hierna: de vreemdeling) om vergoeding van schade afgewezen.

Bij besluit van 31 januari 2006 heeft appellant het door de vreemdeling daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 8 november 2006, verzonden op 14 november 2006, heeft de rechtbank Amsterdam (hierna: de rechtbank) het daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, de bestreden beslissing op bezwaar vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 12 december 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 21 december 2006 heeft de vreemdeling van antwoord gediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 april 2007, waar de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), vertegenwoordigd door mr. A. van Blankenstein, advocaat te Den Haag, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. W. Boelens, advocaat te Utrecht, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 23 september 1998 heeft de vreemdeling verzocht om verlening van een vergunning tot verblijf bij haar partner en het verrichten van arbeid in loondienst. Bij besluit van 22 oktober 1998 heeft de minister deze aanvraag afgewezen, tegen welk besluit de vreemdeling op 19 november 1998 bezwaar heeft gemaakt.

Op 8 september 2000 heeft de vreemdeling de minister verzocht haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in verband met tijdsverloop in de asielprocedure te verlenen. Het bezwaar van 19 november 1998 tegen het besluit van 22 oktober 1998 is bij besluit van 20 november 2000 ongegrond verklaard. Daarbij is tevens bepaald dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een vergunning op grond van het driejarenbeleid wegens tijdsverloop in de asielprocedure.

Bij uitspraak van 16 april 2002 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en gelast dat de minister een nieuwe beslissing op het door de vreemdeling gemaakte bezwaar neemt.

Bij besluit van 12 augustus 2002 is het bezwaar van 19 november 1998 opnieuw ongegrond verklaard en de weigering van een vergunning wegens tijdsverloop gehandhaafd.

Bij uitspraak van 22 december 2003 heeft de rechtbank het

daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard.

Bij besluit van 22 januari 2004 heeft de minister aan de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met ingang van 23 september 1998 verleend in verband met tijdsverloop in de asielprocedure.

2.2. De vreemdeling heeft de minister verzocht de schade te vergoeden die zij heeft geleden, omdat zij in de periode van 23 september 1998 tot 22 januari 2004 ten onrechte niet in bezit is geweest van een verblijfsvergunning, waardoor zij, onder meer, een bijstanduitkering, kinderbijslag en heffingskorting heeft gemist. Voorts stelt zij immateriële schade, in de vorm van onder meer gevoelens van spanning, frustratie en onzekerheid, te hebben geleden als gevolg van het niet tijdig verlenen van de verblijfsvergunning.

2.3. Bij besluit van 31 januari 2006 heeft de minister het verzoek om vergoeding van materiële schade afgewezen, omdat de regels uit de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) op grond waarvan de vreemdeling recht had op verlening van een verblijfsvergunning slechts tot doel hebben haar een recht op een bestendig verblijf in Nederland te verlenen en er niet toe strekken haar vermogenrechtelijke positie te beschermen door haar toegang te verschaffen tot voorzieningen die bestemd zijn voor Nederlanders of vreemdelingen met een verblijfsvergunning. Het verzoek om immateriële schadevergoeding heeft de minister afgewezen, omdat de vreemdeling onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van het schaden van de eer of de goede naam of anderszins van een aantasting van de persoon, in die zin dat sprake is van geestelijk leed.

2.4. De rechtbank heeft het beroep van de vreemdeling gegrond verklaard. Daartoe heeft zij, voor zover thans van belang, overwogen dat de verblijfsvergunning is verleend om de onzekerheid omtrent de verblijfspositie van de vreemdeling weg te nemen. Onder verwijzing naar het arrest van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 8 december 2005 (03/980, NAV 2006/11) en naar artikel 11, eerste lid, gelezen in samenhang met het tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, waarin is bepaald dat de vreemdeling die rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a, tot en met e en l, van de Vw 2000, aanspraak kan maken op voorzieningen, verstrekkingen en uitkeringen, heeft de rechtbank voorts overwogen dat de verlening van een verblijfsvergunning rechten biedt die personen zonder verblijfsvergunning hier te lande in beginsel niet hebben. Gelet hierop is volgens de rechtbank de aanspraak van de vreemdeling op voorzieningen, verstrekkingen en uitkeringen mede een belang dat door de vergunningverlening wordt beschermd, zodat de minister het verzoek om vergoeding van schade ten onrechte heeft afgewezen op de grond dat de geschonden norm tot het tijdig en correct beslissen niet strekt tot bescherming tegen de door de vreemdeling gestelde schade.

2.5. De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank aldus heeft miskend dat het verzoek om schadevergoeding terecht is afgewezen omdat niet is voldaan aan het in artikel 6:163 van het Burgerlijk Wetboek (BW) neergelegde relativiteitsvereiste. De omstandigheid dat het verlenen van een

verblijfsvergunning tot gevolg heeft dat de vreemdeling toegang kan krijgen tot verschillende voorzieningen, betreft een nevengevolg en betekent derhalve niet dat dit ook het doel is van het verlenen van een verblijfsvergunning, aldus de staatssecretaris.

2.6. Dit betoog treft doel. De Afdeling volgt ten deze het arrest van de Hoge Raad van 14 april 2007 (C06/081HR), waarin de Hoge Raad heeft geoordeeld over het door de Staat ingestelde cassatieberoep tegen het arrest van het Gerechtshof te 's-Gravenhage.

De regels uit de Vw 2000 op grond waarvan de vreemdeling recht had op de verblijfsvergunning die haar uiteindelijk ook is verleend, hebben tot doel haar een recht op bestendig verblijf in Nederland te verlenen en strekken niet tot bescherming van vermogensrechtelijke belangen van de vreemdeling. Weliswaar stelt de vergunningverlening de vreemdeling in staat hier te lande een bestaan op te bouwen, omdat het recht in Nederland in aanmerking te komen voor voorzieningen, verstrekkingen en uitkeringen als bedoeld in artikel 11 van de Vw 2000 is gebaseerd op rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van de Vw 2000. Anders echter dan de rechtbank heeft overwogen, betekent dit niet dat de verlening van een verblijfsvergunning als hier aan de orde ertoe strekt de vreemdeling in staat te stellen inkomen (uit voorzieningen, verstrekkingen en uitkeringen) te verwerven. Dat recht ontstaat pas na een beoordeling op grond van de wetten en overige regels waarin is bepaald wie en onder welke voorwaarden, waaronder rechtmatig verblijf, daarop aanspraak kan maken. De vermogensrechtelijke belangen spelen ook geen rol bij de beoordeling van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning.

Als de Staat in het kader van de procedure tot verlening van een verblijfsvergunning een voor die procedure geldende regel heeft geschonden, heeft de aanvrager toegang tot de rechter om deze schade te doen herstellen. Deze schending geeft in beginsel echter geen recht op vergoeding van schade als hier door de vreemdeling gevorderd.

2.7. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen de minister overigens heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het inleidende beroep alsnog ongegrond verklaren, in zoverre dit betrekking heeft op de afwijzing van vergoeding van materiële schade.

2.8. Voor zover de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd dat de minister ten onrechte geen vergoeding heeft toegekend voor de door haar geleden immateriële schade als gevolg van het niet tijdig verlenen van een verblijfsvergunning, overweegt de Afdeling als volgt.

2.8.1. De minister heeft bij besluit van 31 januari 2006 de afwijzing van het verzoek om immateriële schadevergoeding gehandhaafd en daartoe aangevoerd dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van aantasting van haar persoon in de zin dat sprake is van geestelijk leed.

Naar het oordeel van de Afdeling moet uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), zie onder meer het arrest van het EHRM van 29 maart 2006, tegen Italië, no. 62361/00 (JB 2006, 134), worden afgeleid dat bij overschrijding van de

redelijke termijn van het nemen van een besluit, behoudens bijzondere omstandigheden, spanning en frustratie als grond voor vergoeding van schade wordt verondersteld. In het licht hiervan heeft de minister bij de beoordeling van het verzoek een onjuiste maatstaf gehanteerd zodat het besluit van 31 januari 2006 in zoverre niet op een deugdelijke motivering berust en niet voldoet aan artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

2.9. Gelet op hetgeen zojuist is overwogen is het inleidende beroep van de vreemdeling, voor zover gericht tegen de bij besluit van 31 januari 2006 gehandhaafde afwijzing van vergoeding van immateriële schade, gegrond. Het bestreden besluit komt in zoverre voor vernietiging in aanmerking. De staatssecretaris dient een nieuw besluit te nemen met in achtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.10. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden verwezen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 8 november 2006 in zaak no. AWB 06/8747;
- III. verklaart het bij de rechtbank ingestelde beroep tegen het besluit van 31 januari 2006, , voor zover dit betrekking heeft op de materiële schade, ongegrond;
- IV. verklaart het bij de rechtbank ingestelde beroep tegen het besluit van 31 januari 2006, , voor zover dit betrekking heeft op de immateriële schade, gegrond;
- V. vernietigt het besluit van de Staatssecretaris van Justitie van 31 januari 2006, kenmerk , voor zover dit betrekking heeft op de immateriële schade;
- VI. draagt de Staatssecretaris van Justitie op met inachtneming van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen;
- VII. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 644,00 (zegge: zeshonderdvierenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A.E. Planken, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

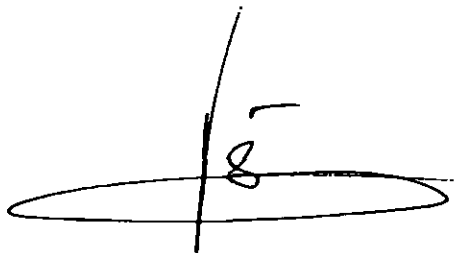
w.g. Planken
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 juni 2007

299

Verzonden: **20 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping horizontal oval with a vertical line crossing it near the center. To the right of the vertical line, there are some smaller, less distinct markings that appear to be part of the signature.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
meervoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/8747

V-nr:

Inzake: , geboren op , van Congolese nationaliteit, wonende te
Bilthoven, eiseres,
gemachtigde: mr. W. Boelens, advocaat te Utrecht,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: drs. F. Moutassir, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 27 juli 2004 heeft eiseres verweerder verzocht om vergoeding van de door haar geleden schade als gevolg van, naar gesteld, onrechtmatig handelen of nalaten van de Staat der Nederlanden. Bij besluit van 18 mei 2005, verzonden op 2 juni 2005, heeft verweerder het bezwaar van 31 januari 2005 gericht tegen de fictieve weigering te beslissen op voornoemd verzoek, gegrond verklaard.

2. Bij primair besluit van 18 mei 2005 heeft verweerder het verzoek om vergoeding van schade afgewezen. Bij bezwaarschrift van 13 juni 2005 heeft eiseres tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Bij brieven van 13 december 2005 en 18 januari 2006 heeft zij het bezwaar verder onderbouwd. Het bezwaar is bij besluit van 31 januari 2006 (kennelijk) ongegrond verklaard.

3. Bij beroepschrift van 16 februari 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 2 maart 2006. Op 20 maart 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 12 juni 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

4. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 22 juni 2006. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

5. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Op 15 juli 1992 heeft eiseres verzocht om toelating als vluchteling. Bij besluit van 5 augustus 1992 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Op 21 september 1992 heeft eiseres een herzieningsverzoek ingediend.

AWB 06/8747

2

Op 16 juli 1995 heeft eiseres verzocht om verlening van een vergunning tot verblijf op grond van het driejarenbeleid.

Bij besluit van 26 juli 1996 is afwijzend op het herzieningsverzoek beslist. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 13 juli 1999 door deze rechtbank en zittingsplaats ongegrond verklaard, ook ten aanzien van het beroep op het voor asielaanvragen destijds geldende driejarenbeleid (AWB 97/4057).

2. Op 23 september 1998 heeft eiseres een aanvraag ingediend om verlening van een vergunning tot verblijf voor verblijf bij haar partner en het verrichten van arbeid in loondienst. Bij besluit van 22 oktober 1998 heeft verweerder deze aanvraag niet ingewilligd, tegen welk besluit eiseres op 19 november 1998 bezwaar heeft gemaakt.

Op 8 september 2000 heeft eiseres verzocht om verlening van een vergunning tot verblijf op grond van het driejarenbeleid. Het bezwaar is bij besluit van 20 november 2000 ongegrond verklaard. Daarbij is tevens bepaald dat eiseres niet in aanmerking komt voor een vergunning op grond van het driejarenbeleid wegens tijdsverloop in de asielprocedure. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 16 april 2002 door deze rechtbank en zittingsplaats gegrond verklaard, ook ten aanzien van het beroep op het driejarenbeleid (AWB 00/76378).

Bij besluit van 12 augustus 2002 is het bezwaar van 19 november 1998 wederom ongegrond verklaard. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 22 december 2003 door deze rechtbank, zittingsplaats 's-Gravenhage, gegrond verklaard, wederom ook ten aanzien van het beroep op het driejarenbeleid (AWB 02/68693).

Bij besluit van 22 januari 2004 is eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend in verband met tijdsverloop in de asielprocedure, met ingang van 23 september 1998, geldig tot 23 september 2004.

III. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Verweerder heeft bij het bestreden besluit de afwijzing van het verzoek tot het vergoeden van schade gehandhaafd.

Verweerder erkent dat er vanaf 8 maart 2001 sprake is van toerekenbaar onrechtmatig handelen. Per die datum had verweerder dienen te beslissen op de door eiseres op 8 september 2000 ingediende aanvraag om een vergunning tot verblijf op grond van het driejarenbeleid, waartoe de mogelijkheid eerst was ontstaan op 10 november 1999 door een beleidswijziging van die datum, neergelegd in Werkinstructie 209.

Verweerder heeft evenwel eerst op 22 januari 2004 beslist. De daarbij vermelde ingangsdatum van de vergunning, 23 september 1998, moet beschouwd worden als een misslag.

Dit onrechtmatig handelen leidt volgens verweerder echter niet tot vergoeding van schade, omdat de geschonden norm niet strekt tot bescherming van de vermogensrechtelijke belangen van eiseres. Voor zover de schade ligt voor de datum 8 maart 2001 is er tevens geen causaliteit tussen enig onrechtmatig handelen en de gestelde schade. Ook overigens is verweerder niet gehouden de door eiseres gestelde schade die ziet op gemiste uitkeringen en voorzieningen te vergoeden: eiseres kan alsoog en met terugwerkende kracht deze financiële tegemoetkomingen te vorderen van de betreffende instanties.

De gronden van het bezwaarschrift kunnen reeds aanstonds niet leiden tot gegrondverklaring van het bezwaar, zodat het bezwaar kennelijk ongegrond is en van het horen van eiseres kon worden afgezien.

3. Eiseres heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Verweerder kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat eiseres eerst met ingang van 10 november 1999 aanspraak zou kunnen maken op een vergunning inzake tijdsverloop nu door de beleidswijziging de als relevant tijdsverloop aangemerkte periodes terugwerkende kracht hadden, en

AWB 06/8747

3

verweerder in het kader van de aanvraag van 23 september 1998 om verlening van een verblijfsvergunning bij partner ambtshalve had dienen te onderzoeken of eiseres tevens voor een vergunning op grond van het driejarenbeleid in aanmerking zou komen, te meer daar eiseres op dat moment ten aanzien van haar asielaanvraag nog niet uitgeprocedeerd was.

Eiseres is voorts van mening dat de geschonden norm (tijdig en correct beslissen) wel degelijk mede strekt tot het beschermen van haar vermogensrechtelijke, althans andere dan puur verblijfsrechtelijke, belangen, zoals bij de aanvraag en in bezwaar uitvoerig is gemotiveerd onder verwijzing naar jurisprudentie.

Verweerder stelt ten onrechte dat niet is voldaan aan het causaliteitsvereiste. Eiseres verwijst daartoe naar hetgeen hiervoor is opgemerkt met betrekking tot de ingangsdatum van de verblijfsvergunning. Voorts heeft eiseres gedurende een bepaalde periode schade geleden in de vorm van huurpenningen nu zij ten gevolge van het handelen van verweerder geen aanspraak had op huisvesting. Daarnaast heeft eiseres op diezelfde grond geen aanspraak kunnen maken op voorzieningen als een bijstandsuitkering, heffingskortingen en kinderbijslag, aangezien deze aanspraken eerst ontstaan indien een verblijfsvergunning is verleend. Anders dan verweerder stelt heeft eiseres de door haar geleden psychische schade met een brief van Vluchtelingenwerk onderbouwd. Zij betwist het standpunt van verweerder dat zij bij de betreffende instanties met terugwerkende kracht aanspraak kan maken op door haar gemiste voorzieningen en uitkeringen.

Gelet op de complexiteit van de zaak en de - blijkbaar - bij verweerder (nog) in voldoende mate levende vragen en onduidelijkheden, had het op de weg van verweerder gelegen eiseres in bezwaar te horen. Verweerder heeft dit ten onrechte nagelaten.

De rechtbank overweegt als volgt.

4. Verweerder heeft aan eiseres een verblijfsvergunning verleend vanwege tijdsverloop in de asielprocedure. Dit zogeheten driejarenbeleid heeft zich gevormd vanuit de overweging dat, als gevolg van het tijdsverloop in een verblijfsrechtelijke procedure, enerzijds bij de vreemdeling de gedachte kan opkomen dat er in zijn verblijf in Nederland zal worden berust en anderzijds dat verweerder op grond daarvan in redelijkheid niet meer gebruik kan maken van zijn bevoegdheid de vreemdeling verblijf te weigeren.

Deze verblijfsvergunning wordt ingevolge het door verweerder gevoerde beleid derhalve verleend vanuit het oogpunt de onzekerheid omtrent de verblijfspositie van de vreemdeling weg te nemen. Zoals het Gerechtshof te 's-Gravenhage in zijn arrest van 8 december 2005 (03/890, NAV 2006/11) heeft geoordeeld, biedt de verlening van een verblijfsvergunning daarnaast rechten die personen zonder verblijfsvergunning hier te lande in beginsel niet hebben.

Dit volgt ook uit artikel 11, eerste lid, j° tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 waarin is bepaald dat de vreemdeling die, zoals eiseres, rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a, tot en met e en l, van de Vw 2000, aanspraak kan maken op voorzieningen, verstrekkingen en uitkeringen.

Uit de op deze bepaling geïnspireerde paragraaf C2/9.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 volgt voorts dat de vreemdeling die een vergunning wordt verleend op grond van het driejarenbeleid het recht heeft om arbeid te verrichten. De vergunningverlening strekt er aldus (mede) toe het eiseres mogelijk te maken hier te lande een bestaan op te bouwen.

Gelet hierop is de aanspraak van eiseres op voorzieningen, verstrekkingen en uitkeringen, alsook het recht om arbeid te verrichten, mede een belang dat door de vergunningverlening wordt beschermd. De rechtbank is van oordeel dat verweerder ten onrechte het verzoek om vergoeding om schade heeft afgewezen op grond van de overweging dat de geschonden norm tot het tijdig en correct beslissen niet strekt tot bescherming van de door eiseres gestelde schade.

Het bestreden besluit ontbeert op dit onderdeel een deugdelijke motivering.

5. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat van aan hem toerekenbaar onrechtmatig handelen eerst sprake is vanaf het moment dat niet tijdig is beslist op de aanvraag van 8 september 2000, zodat, uitgaande van een redelijke beslistermijn van zes maanden, vanaf 8 maart 2001 kan

worden geoordeeld dat niet-tijdig is beslist en derhalve sprake is van toerekenbaar onrechtmatig handelen.

Dit standpunt wordt door de rechtbank niet gevolgd. Het besluit op bezwaar van 20 november 2000, waarbij onder meer is bepaald dat eiseres niet in aanmerking komt voor een vergunning op grond van het driejarenbeleid, is door de rechtbank vernietigd, ook ten aanzien van het beroep op het driejarenbeleid. Gelet op het besluit van 22 januari 2004, waarbij eiseres uiteindelijk een verblijfsvergunning is verleend, moet worden aangenomen dat, indien het besluit van 20 november 2000 wel zorgvuldig was geweest, eiseres bij dit besluit een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid was verleend. Door dat niet te doen heeft verweerder met dit besluit onrechtmatig jegens haar gehandeld. Er is geen aanleiding de door verweerder gehanteerde redcoering te volgen. De rechtbank ziet zich voorts gesteld voor de vraag of verweerder eiseres niet reeds op, dan wel met ingang van een eerder moment in aanmerking had moeten brengen voor een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid. In dit verband is van belang dat eiseres door een beleidswijziging op 10 november 1999, neergelegd in werkinstructie 209, alsnog aanspraak kon maken op een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleidtijdsverloop. Voorts is van belang dat verweerder de bevoegdheid heeft ambtshalve een verblijfsvergunning te verlenen op grond van het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag. Een aanvraag daartoe was dan ook niet vereist. Voor de beantwoording van de genoemde vraag dient derhalve eerst te worden onderzocht op welk moment eiseres drie jaar tijdsverloop had opgebouwd. Nu verweerder hierover nog geen standpunt heeft ingenomen, en evenmin over de betekenis die in dit verband toekomt aan voornoemde beleidswijziging, waardoor eiseres alsnog aanspraak kon maken op een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid, ziet de rechtbank aanleiding te bepalen dat verweerder zich daar bij het nieuw te nemen besluit alsnog over uitlaat.

6. De in artikel 7:2 van de Awb neergelegde verplichting tot horen is te beschouwen als een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure. De rechtbank is van oordeel dat uit het bezwaarschrift, gelezen in samenhang met hetgeen in eerste instantie is aangevoerd en de motivering van het in bezwaar bestreden besluit, niet reeds aanstonds blijkt dat de gemaakte bezwaren ongegrond zijn, noch dat over die conclusie redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is. Bovendien blijkt dat er onder meer over de omvang van de door eiseres voldoende gemotiveerd gestelde schade bij verweerder nog onduidelijkheden bestaan. Op grond van het voorgaande heeft verweerder ten onrechte, met verwijzing naar artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb, van het horen afgezien.

7. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat verweerder in strijd met het bepaalde in de artikelen 3:2, 7:2 en 7:12, eerste lid, van de Awb heeft gehandeld. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen.

8. Ten aanzien van de vergoeding van de gemaakte kosten in verband met de behandeling van het bezwaar merkt de rechtbank op dat eiseres hierom tijdig in de bezwaarfase heeft verzocht. Verweerder zal overeenkomstig artikel 7:15, tweede lid, Awb en het Besluit proceskosten bestuursrecht in het nieuwe besluit op bezwaar moeten beslissen op het verzoek van eiseres.

9. De rechtbank zal verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op EUR 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt EUR 322,-, wegingsfactor 1).

10. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 van de Awb wijst de rechtbank de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiseres betaalde griffierecht.

IV. BESLISSING

De rechtbank

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. bepaalt dat verweerder binnen acht weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op EUR 644,- (zegge: zeshonderd vierenvoertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan eiseres.
5. wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiseres betaalde griffierecht ad EUR 141,- (zegge: honderd eenenvoertig euro).

Deze uitspraak is gedaan op 8 november 2006 door mr. W.J. van Bennekom, voorzitter, mrs. J.P. Smit en A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar, rechters, in tegenwoordigheid van mr. M.E. Kalk, griffier, en door verzending op de hieronder genoemde datum aan partijen bekendgemaakt.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

7 4 NOV 2006

Conc: MK
Coll:
D: B

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 8:5, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzim) is niet van toepassing.



Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
12 DEC 2006	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: OD:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
 de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr. W.B. Klaus
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
 van 8 november 2006
 met kenmerk 06/8747

Inzake:
 met IND-kenmerk 9207.15.0039
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. W. Boelens
 advocaat te Utrecht

Procesvertegenwoordiging
 Den Haag
 Bordewijdsaan 62
 2591 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr. D.L. Staanburg
 070-3709489

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 8 november 2006, verzonden op 14 november 2006, met kenmerk Awb 08/8747 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep gegrond heeft verklaard, het bestreden besluit heeft vernietigd en heeft bepaald dat de Minister binnen acht weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak. Voorts is de Minister veroordeeld in de proceskosten.

2 Achtergronden

- 2.1. Op 15 juli 1992 heeft verweerster een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Deze aanvraag is bij beschikking van 5 augustus 1992 afgewezen. Op 21 september 1992 heeft verweerster een herzieningsverzoek ingediend. Op 16 juli 1995 heeft verweerster een beroep gedaan op het driejarenbeleid. Op 26 juli 1995 is het door verweerster ingediende herzieningsverzoek afgewezen. Het daartegen op 17 april 1997 ingestelde beroep is bij uitspraak van 14 juni 1999 ongegrond verklaard.
- 2.2. Op 23 september 1998 heeft verweerster een aanvraag ingediend om verlening van een vergunning tot verblijf met als doel: verblijf bij partner. Deze aanvraag is bij beschikking van 22 oktober 1998 afgewezen. Het daartegen op 19 november 1998 gemaakte bezwaar is bij beschikking van 20 november 2000 ongegrond verklaard. Het daartegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 16 april 2002 gegrond verklaard en is het besluit van 20 november 2000 vernietigd.
- 2.3. Op 14 juni 2002 heeft verweerster nogmaals een beroep gedaan op het driejarenbeleid. Bij beschikking van 12 augustus 2002 is het bezwaar van verweerster wederom ongegrond verklaard. Het daartegen op 6 september 2002 ingestelde beroep is bij uitspraak van 22 december 2003 gegrond verklaard. De rechtbank heeft het besluit van 12 augustus 2002 vernietigd.
- 2.4. Op 22 januari 2004 is verweerster in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure'. Op 18 februari 2004 heeft verweerster op nader aan te voeren gronden beroep ingesteld tegen deze beschikking. Het beroep is bij uitspraak van 13 mei 2004 niet-ontvankelijk verklaard.
- 2.5. Verweerster heeft op 27 juli 2004 verzocht om vergoeding van de door haar geleden schade als gevolg van, naar gesteld, onrechtmatig handelen of nalaten door de Staat der Nederlanden. Op 31 januari 2005 heeft verweerster bezwaar gemaakt tegen het uitblijven van een beschikking.
- 2.6. Bij beschikking van 18 mei 2005 is het bezwaar tegen het uitblijven van een beschikking gegrond verklaard en is het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Op 13 mei 2005 heeft verweerster gemotiveerd bezwaar gemaakt tegen deze beschikking. Bij brieven van 11 en 13 december 2005 heeft verweerster voldaan aan het telefonische verzoek van de Minister om nadere stukken over te leggen. Bij brief van 10 januari 2006 is verweerster in de gelegenheid gesteld nadere stukken te overleggen. Op 18 januari 2006 heeft verweerster schriftelijk gereageerd op de brief van de Minister van 10 januari 2006.

- 2.7. Bij beschikking van 31 januari 2006 is het bezwaar van verweerster ongegrond verklaard.
- 2.8. Het daartegen op 16 februari 2006 ingestelde beroep heeft geleid tot de chans bestreden uitspraak van 8 november 2006, waarbij het beroep van verweerster gegrond is verklaard.

3 Standpunt van de Minister

- 3.1 De Minister is van oordeel dat het besluit van 31 januari 2006 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Minister heeft zeven grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 4 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"[...] De vergunning strekt er aldus (mede) toe het eiseres mogelijk te maken hier te lande een bestaan op te bouwen. Gelet hierop is de aanspraak van eiseres op voorzieningen, verstrekkingen en uitkeringen, alsook het recht om arbeid te verrichten, mede een belang dat door de vergunningverlening wordt beschermd. De rechtbank is van oordeel dat verweerder ten onrechte het verzoek om vergoeding om schade heeft afgewezen op grond van de overweging dat de geschonden norm tot het tijdig en correct beslissen niet strekt tot bescherming van de door eiseres gestelde schade."

Toelichting op grief 1

- 3.4. Verweerster heeft een verzoek ingediend om vergoeding van de door haar geleden materiële schade. Aan dit verzoek legt verweerster ten grondslag dat de Minister onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld.
- 3.5. Om in aanmerking te komen voor schadevergoeding in dit kader dient te worden voldaan aan vier cumulatieve vereisten. Zo dient er sprake te zijn schade, van onrechtmatig handelen en een causaal verband tussen de gebeurtenis waarop de aansprakelijkheid berust en de schade. Ten slotte dient te worden voldaan aan de in artikel 6:163, BW verwoorde relativiteits eis. Hieruit volgt dat de verplichting tot schadevergoeding alleen ontstaat indien de norm die is geschonden het belang beschermt waarin verweerster stelt te zijn getroffen.
- 3.6. Zoals in de beschikking van 31 januari 2006 is beargumenteerd, is in casu niet voldaan aan het relativiteitsvereiste. Er is eerst sprake van relativiteit indien de geschonden norm strekt tot bescherming tegen de schade die verweerster stelt te hebben geleden. In casu is de geschonden norm tijdig beslissen. Deze norm beoogt niet de vermogensrechtelijke positie van verweerster te beschermen.
- 3.7. Daartoe is van belang dat de verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure' er niet toe strekt het de aanvrager mogelijk te maken om inkomen te verwerven en toegang te krijgen tot sociale voorzieningen. Dat het voor de aanvrager mogelijk is om na de vergunningverlening een beroep te doen op voorzieningen, verstrekkingen en uitkeringen, en hij na vergunningverlening toegang krijgt tot de arbeidsmarkt, is slechts een nevengevolg van de vergunningverlening. In casu is verweerster niet

toegelaten opdat zij hier inkomen kan verwerven. Aan haar is slechts het recht gegeven hier te lande inkomen te verwerven omdat zij is toegelaten op basis van de haar verleende reguliere verblijfsvergunning onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure'. In de bestreden overweging heeft de rechtbank zulks miskend.

- 3.8. De Minister meent voor zijn opvatting dat in casu niet aan de relativiteits eis is voldaan ook steun te vinden in de jurisprudentie van de civiele rechter over dit onderwerp. Zo heeft de civiele rechter in het vonnis van 29 maart 2006 met zaak- en rolnummer 244253/HA ZA 05-1821, geoordeeld dat de verlening van een vergunning tot verblijf met als doel 'verblijf bij partner' er niet toe strekt het de aanvrager mogelijk te maken hier te lande een nieuw bestaan op te bouwen door het verrichten van loonvormende arbeid. De civiele rechter concludeert dan ook dat de geschonden norm, het niet zorgvuldig, correct en tijdig op de aanvraag beslissen, niet strekt tot bescherming tegen de inkomenschade die eiser stelt te hebben geleden doordat de vergunning tot verblijf niet eerder is verleend.
- 3.9. Ook in het vonnis van 5 april 2006 in de zaak en heeft de civiele rechter geoordeeld dat de Staat der Nederlanden zich terecht en op juiste gronden op het standpunt heeft gesteld dat niet voldaan is aan het relativiteitsvereiste. Ook in deze zaak oordeelde de civiele rechter dat de verlening van een vergunning tot verblijf met als doel 'verblijf bij partner' niet mede beoogt het de aanvrager mogelijk te maken hier te lande een nieuw bestaan op te bouwen door het verrichten van loonvormende arbeid.
- 3.10. Overigens kan de Minister zich niet verenigen met het door de rechtbank in de bestreden uitspraak genoemde arrest van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 8 december 2005. Tegen deze uitspraak is van de zijde van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) beroep in cassatie ingesteld. Het middel van cassatie behelst schending van het recht en met name artikel 17, Vluchtelingenverdrag, artikel 15, leden 1 en 2, Vreemdelingenwet (1965) en/of artikel 6:163 BW, doordat het Hof ten onrechte heeft geoordeeld als vermeld in rechtsoverweging 2.2. van zijn arrest. De in die zaak geschonden norm behelst dat de staat niet aanstonds juist heeft beslist op de aanvraag om toelating als vluchteling tot Nederland overeenkomstig art. 15 leden 1 en 2 van de toenmalige Vreemdelingenwet. Naar de Staat heeft aangevoerd en door de Rechtbank in eerste aanleg van die procedure is onderschreven, strekt deze norm niet tot bescherming van het vermogensbelang dat de aanvrager van de toelating erbij heeft om aanstonds te kunnen toetreden tot de Nederlandse arbeidsmarkt, en verplicht de overtreding van deze norm dus niet tot vergoeding van eventuele inkomens- en pensioenderving waarvan gesteld kan worden dat de aanvrager die heeft geleden doordat hij als gevolg van genoemde normovertreding niet aanstonds hier te lande betaalde arbeid heeft kunnen verrichten. Bij het recht om arbeid te verrichten gaat het slechts om een sequeel of nevengevolg van de toelating als vluchteling. De vreemdeling wordt niet toegelaten opdat hij hier inkomen kan verwerven, maar hem wordt slechts het recht gegeven arbeid te verrichten omdat hij hier te lande is toegelaten als vluchteling. De Staat der Nederlanden concludeert dan ook dat het Gerechtshof in het in cassatie bestreden arrest ten onrechte anders heeft geoordeeld.
- 3.11. Overigens is van belang op te merken dat de uitspraak van het Gerechtshof ziet op schade ontstaan nadat (niet tijdig) is beslist op een asielaanvraag. In de onderhavige procedure is een reguliere vergunning verleend, al moet daarbij worden aangetekend dat de hier verleende reguliere vergunning

raakvlakken heeft met de asiel procedure nu de verblijfsaanspraken voortvloeien uit de eerder door verweerder gevoerde asielprocedure.

- 3.12. De vergelijking van de onderhavige casus met die welke door het Gerechtshof is beoordeeld gaat echter ook om twee andere redenen mank. Allereerst zij opgemerkt dat het Gerechtshof haar veronderstelling dat sprake is van een rechtstreeks uit het verdrag volgende (neven)effect van de vergunning expliciet baseert op dat verdrag zelf. Het hof verwijst naar artikel 17 van het Vluchtelingenverdrag waarin staat dat de Verdragsluitende Staten aan de rechtmäßig op hun grondgebied verblijvende vluchtelingen de meest gunstige behandeling zullen verlenen, welke wordt toegekend aan onderdanen van een vreemd land onder dezelfde omstandigheden voor wat betreft het recht om loonarbeid te verrichten. In het onderhavige geval volgt de door verweerder gestelde schade niet uit gemiste inkomsten uit arbeid, maar uit uitkeringen op basis van onder andere de Bijstandswet en de Kinderbijslagwet. Ook hierom is de verwijzing door de rechtbank naar de uitspraak van het gerechtshof niet juist.
- 3.13. Daarnaast werd in de door het Gerechtshof beoordeelde casus de omvang en aard van de schade door partijen niet (meer) betwist. In het onderhavige geval is echter, anders dan in de zaak die bij het Gerechtshof voor lag, de schade eveneens een geschilpunt. Ook dit miskent de rechtbank. De omstandigheid dat de omvang en aard van de schade door verweerder niet is aangetoond, had overigens voor de rechtbank reeds aanleiding dienen te zijn het beroep ongegrond te verklaren, nu niet aan de hiervoor onder 3.5 genoemde, cumulatieve vereisten is voldaan.

- 3.14. De rechtbank is hier ten onrechte aan voorbij gegaan.

Grief 2

- 3.15. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 5 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"[...] Dit standpunt wordt door de rechtbank niet gevolgd. (...) Er is geen aanleiding om de door verweerder gehanteerde redenering te volgen."

Toelichting op grief 2

- 3.16. De Minister hecht eraan op te merken dat in casu niet in geschil is dat er sprake is van onrechtmatig handelen van de zijde van de Minister. Kennelijk beoogt de rechtbank in de bestreden rechtsoverweging te overwegen dat de Minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er met ingang van 8 maart 2001 sprake is van onrechtmatig handelen. Voor zover dit het geval is, overweegt de rechtbank zulks in de visie van de Minister ten onrechte. Uitgangspunt is immers dat er pas sprake is van onrechtmatig handelen van de zijde van de Minister nadat de wettelijke beslistermijn is verstreken. Zulks volgt ook uit het bepaalde in artikel 4:13. Awb. Ingevolge artikel 25, eerste lid, Vw, bedraagt de wettelijke beslistermijn in casu zes maanden. Het enkele gegeven dat de beslissing in een later stadium door de rechtbank is vernietigd, leidt niet tot een ander oordeel. Uitgangspunt blijft immers dat er pas sprake kan zijn van onrechtmatig handelen na afloop van de wettelijke beslistermijn van zes maanden na ontvangst van de aanvraag c.q. het beroep op het driefarenbeleid.

- 3.17. Nu in casu de aanvraag c.q. het beroep op het driejarenbeleid op 8 september 2000 is ontvangen, is eerst na afloop van de wettelijke beslistertijd van zes maanden, derhalve met ingang van 8 maart 2001, sprake van onrechtmatig handelen. De rechtbank heeft zulks miskend.

Grief 3

- 3.18. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 6 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"[...] De rechtbank is van oordeel dat uit het bezwaarschrift, gelezen in samenhang met hetgeen in eerste instantie is aangevoerd en de motivering van het in bezwaar bestreden besluit, niet reeds aanstonds blijkt dat de gemaakte bezwaren ongegrond zijn, noch dat over die conclusie redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is. Bovendien blijkt dat er onder meer over de omvang van de door eiseres voldoende gemoedvaard gestelde schade bij verweerder nog onduidelijkheden bestaan. Op grond van het voorgaande heeft verweerder ten onrechte, met verwijzing naar artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb, van het horen afgezien."

Toelichting op grief 3

- 3.19. Deze grief dient mede bezien te worden in het licht van de eerste grief. Ten onrechte overweegt de rechtbank dat de hoorplicht in casu is geschonden. In de bestreden overweging miskent de rechtbank dat er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar. Zoals eveneens in het van de zijde van de Minister ingediende verweerschrift in de beroepsprocedure naar voren is gebracht, kan verweerder slechts in aanmerking komen voor schadevergoeding mits voldaan is aan de vier - eveneens in de toelichting op de eerste grief genoemde - cumulatieve vereisten is voldaan. Zoals reeds in de beschikking in primo van 18 mei 2005 is beargumenteerd, wordt in casu niet voldaan aan het relativiteitsvereiste, nu de geschonden norm er niet toe strekt de vermogensrechtelijke positie van verweerder te beschermen. Nu ook naar aanleiding van hetgeen verweerder in de bezwaarfase van onderhavige procedure naar voren heeft gebracht, reeds aanstonds bleek dat niet het relativiteitsvereiste werd voldaan, bleek uit het bezwaar reeds aanstonds dat het ongegrond was, terwijl er over die conclusie redelijkerwijs geen twijfel mogelijk was. Zoals de Minister in de beschikking van 31 januari 2006 heeft beargumenteerd, alsmede in het verweerschrift in de beroepsprocedure en tijdens de mondelinge behandeling van het beroep naar voren heeft gebracht, komt verweerder, gelet op het feit dat de vier voornoemde vereisten voor schadevergoeding cumulatief van aard zijn, niet in aanmerking voor de door haar gevraagde schadevergoeding reeds omdat niet aan de relativiteitsvereiste wordt voldaan. In het licht daarvan heeft de Minister zich terecht en op juiste gronden op het standpunt gesteld dat het bezwaar in casu kennelijk ongegrond was. De rechtbank is hier ten onrechte aan voorbij gegaan.

Grief 4

- 3.20. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 7 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Het voorgaande leidt tot het oordeel dat verweerder in strijd met het bepaalde in de artikelen 3:2, 7:2 en 7:12, eerste lid, van de Awb heeft gehandeld. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen."

Grief 5

- 3.21. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 8 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Ten aanzien van de vergoeding van de gemaakte kosten in verband met de behandeling van het bezwaar merkt de rechtbank op dat eiseres hierom tijdig in de bezwaarfase heeft verzocht. Verweerder zal overeenkomstig artikel 7:15, tweede lid, Awb en Besluit proceskosten bestuursrecht in het nieuwe besluit op bezwaar moeten beslissen op het verzoek van eiseres."

Grief 6

- 3.22. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 9 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank zal verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken [...]."

Grief 7

- 3.23. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 10 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 van de Awb wijst de rechtbank de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiseres betaalde griffierecht."

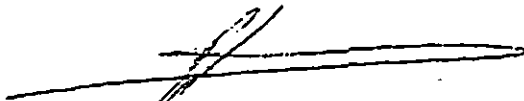
Toelichting op de grieven 4, 5, 6 en 7

- 3.24. Deze grieven missen zelfstandige betekenis en dienen te worden gezien in het licht van de voorgaande grieven.

4. **Conclusie**

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 31 januari 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 12 december 2006



Gemachtigde

Mr. W.B. Klaus, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 3703167
telefax 070 - 370 2246